

Jiří Sýkora

Pan Jiří Sýkora se narodil 1. července roku 1954 v Opavě jako nejstarší z pěti sourozenců. Na základní školu docházel do Ostravy, kde také žil až do 8. třídy, poté se jeho rodina přestěhovala do Opavy. Z Ostravy si s sebou „přivezl“ špatný návyk, sice kouření, a v té době o sportu ještě nic moc nevěděl.

Po základní škole se učil na bruntálském učilišti, kde byla vcelku velká nabídka sportovních aktivit od letních po zimní sporty. Když viděl, jak se jeho spolužáci hlásí do nejrůznějších kroužků, řekl si, že i on sám nějaké aktivity musí vyzkoušet. Právě v této době se u něj pravděpodobně probudil zájem, který později přerostl až v lásku ke sportu. Přihlásil se mimo jiné do atletického oddílu, v zimě pak následovalo běžecké lyžování. Jeho první trenér Antonín Petroš tehdy vyvěsil na nástěnku ve škole leták s nábořem na běh na lyžích. Stejně jako se rozhodl vyzkoušet dříve atletiku, rozhodl se zkusit i běh na lyžích. Ten mu učaroval ze všeho nejvíce, i když sezóna běhu na lyžích byla kratší než ta atletická. V té době už měl pravidelné běžecké tréninky a sem tam i nějaké závody. Na učilišti se rozhodl, že si dodělá maturitu na průmyslové škole v Opavě. Během studia opustil běžecké lyžování jako hlavní aktivitu, avšak vybral si další sport a přihlásil se do oddílu orientačního běhu. Z učiliště měl docela dost „naběháno“ a v nové disciplíně se rovněž projevil jeho přirozený talent na čtení z mapy. Po několika úspěších byl přijat do juniorské reprezentace a v červenci už reprezentoval na mimorepublikových závodech. Skončil tam třetí, jako jediný Středoevropan mezi Severňany.

V době vojenské služby v Jičíně měl ideální podmínky pro další trénink. Dostavily se další úspěchy v orientačním sportu, který ho doprovází dodnes. Po základní vojenské službě

ho vyloučili z reprezentace v orientačním běhu s odůvodněním, že už nemá perspektivu běžecky se zlepšovat. Tou dobou běhal 5 km pod 15 minut.

Demotivace z vyhazovu a starost o rodinu (bylo mu 24 let, měl ženu a malého syna) ho trápily natolik, že běhat přestal, ale po určité době nicnedělání se rozhodl, že sport ještě

„nepověsí na hřebík“. Nedalo mu to, našel si nového trenéra Stanislava Mikesku, se kterým vydržel až do konce své sportovní kariéry. Už během prvního roku tréninku se dostal do československé atletické reprezentace.

Ve druhém roce jeho systematického tréninku, v roce 1980, se konala letní olympiáda v Moskvě. Na tu však tehdy ani nepomýšlel. Limity pro olympiádu znamenaly překonání československého rekordu na 10 km. To se mu nakonec podařilo na mítinku, který se konal právě v Moskvě stejného roku, a tím se na olympiádu nominoval jak na 10 km, tak na 5 km. V té době se nacházel na vrcholu své kariéry. V běhu na 5 km na olympiádě se dostal až do finále mezi světovou elitou. Jeho čas 13:24:99 a 9. místo byly tehdy velkým překvapením. Tento čas znamenal nový československý rekord na 5 km, který drží Jiří Sýkora dodnes (dnes je českým rekordem).

Po olympiádě se ještě několikrát snažil svůj rekord překonat, ale podmínky kladené atletickým svazem nebyly ideální. Bydlel daleko od Prahy a na závodníky z odlehlých měst funkcionáři zapomínali, nebyly jim umožněny starty v zahraničí, které byly obsazovány kvalitními závodníky, se kterými by při společných závodech mohly padat lepší a lepší časy. Později se začal orientovat i na delší tratě jako např. 25 km a maratony. Jeho sportovní kariéra však nevzrůstala. Bylo to hlavně proto, že v roce 1983 odmítl podepsat smlouvu se střediskem vrcholového sportu o podávání dopingu, a v důsledku toho byl vyloučen. V roce 1984 se měl jako mnoho dalších zúčastnit olympiády v Los Angeles, ovšem tehdejší režim československým sportovcům účast na olympiádě v USA neumožnil, stejně jako všem dalším sportovcům z východního bloku. Jednalo se o jakousi odvetu za neúčast sportovců některých západních zemí na olympiádě v Moskvě. Svou roli zřejmě hrál i strach z možného ovlivnění sportovců západním světem, který byl pro obyvatele východního bloku v té době stále lákavější.

Před ukončením své atletické kariéry se seznámil se svou současnou ženou a postupem času se mu narodily další dvě děti, u kterých se snažil od mala budovat pozitivní vztah ke sportu.

S reprezentací definitivně skončil v roce 1987.

Za svou kariéru navštívil mnoho států v Evropě i mimo ní. K nejzajímavějším patří Etiopie, Alžír, Tunisko, ale i Severní Korea, Kanada, aj.

Po závodní kariéře se opět vrátil k orientačnímu běhu, který je koníčkem jeho i jeho rodinných příslušníků dodnes. Letos v roce 2020 se chystá na Mistrovství světa v orientačním běhu veteránů.

Sport a sportovní dění mu jsou mu velmi blízké i dnes, je stále velmi aktivní ve všech směrech. Společně se svou rodinou je organizátorem v Opavě velmi populárního běhu Opavská míle.

1. 8. 2020 uplyne již 40 let od doby, kdy se stal držitelem nepřekonaného českého rekordu na 5 km. Snad tedy jednou někdo jeho rekord překoná! Jak sám s úsměvem říká: „*Stydím se, že jsem ve svém věku stále jeho držitelem...*“